

Krisztus Hordozó

Kedves olvasóink!

A Krisztushordozó újságunk 60. lapszámát tartják a kezükben. Kissé rendhagyó kiadás ez, amely tartalmában, az információk átadásában igazodik a jelenlegi rendkívüli helyzethez. Kevésbé olvasmányos, mint ahogyan eddig megszokhatták. Többször használjuk a Római Katolikus Egyház szépséges, veretes, de olykor nehéz nyelvezetét. Nagyobb ívű és mélyesű teológiai tartalmat adunk most. Tudatosan és szándékosan, hiszen szükségünk van a jó szóra, a reménységre. Hisszük, hogy annak ellenére, hogy nem tudunk szentmisére járni, nem járulhatunk az Oltáriszentséghez, nem lesznek húsvéti szertartások, mégis, JÉZUS KRISZTUS SÍRJA ÜRES! Ne keresse senki az élőt a holtak között! Ne felejtjük el: a félelem a sántán mesterműve! Lássunk túl a mindennapi nehézségeinket, a kényelmetlen élethelyzeteken. Hetek vagy hónapok óta úgy gondolunk majd vissza erre az időszakra, mint egy szükséges, szűk útra. A szűk út az Istenhez vezet, aki maga a szeretet. Ennek megtapasztalását kérjük minden kedves olvasónk számára!

Kívánunk az áldott és teljes nagybőjti időszak után kegyelmekben gazdag, a feltámadás biztos reményével gazdagító húsvétot!

Újságunkat útjára bocsátjuk. Kérjük, hogy vegyék azt kezükbe és olvassák olyan szeretettel, mint ahogyan mi létrehoztuk.

*Áldott ünnepet kívánva,
szeretettel és köszönettel:
a szerkesztőség*

Koronavírus és más lelki vírusok

Székely János szombathelyi megyéspüspök jegyzete

Először is idős, beteg, bajban levő embertársainkhoz szeretnék szólni. Nagy szeretettel gondolkunk rájuk, együttérzünk velük, imádkozunk értük. Igyekszünk mindent megtenni az egészségük megóvása érdekében.

A második gondolatom az orvosoké, ápolóké. Hálásan köszönjük az ő bátor helytállásukat, szolgálataikat! Kívánunk nekik sok erőt, türelmet, kitartást ebben az embert próbáló helyzetben.

Szeretnék ezután reflektálni a járványra és az emberiség erre való reakciójára. Jelenleg az emberiség nagyon érzékenyen reagál környezetünk megóvásának fontosságára, a klímaváltozásra, az egészségünket fenyegető veszélyekre. Ez önmagában nagyon jó. Jó, hogy az emberiség egyre inkább érzi, hogy a teremtett világban és az emberi testben is van egy gyönyörű, objektív rend, egy törékeny harmónia, amelyet tiszteletben kell tartania, ha nem akarja elpusztítani környezetét és önmagát.

Mintha azonban hiányozna annak tudata és átélése, hogy ez a gyönyörű és törékeny isteni harmónia nemcsak a természetre és az ember biológiai valóságára vonatkozik, hanem van egy gyönyörű rendje az emberi szellem életének is. Mintha élesen szétválasztaná a mai ember a valóságot, és annak csak a felszínével, a biológiai, természeti dimenziójával foglalkozna. Pedig van a valóságnak még sok mélyebb és fontosabb rétege. Mozart Requiemje vagy Michelangelo Pietája gyönyörű. Ez a szépség nem mérhető, nem bizonyítható kísérleti úton, mégis valóság. Egy család békéje, a szülők egymás iránti szerelme és hűsége is valóság. Sokkal fontosabb valóság, mint az, amit megmérhetünk és megszámlálhatunk.

Vannak az emberiségnek nagyobb bajai is, mint a koronavírus, de sajnos ezekre a bajokra szinte teljesen érzéketlenek vagyunk. Körülbelül hat másodpercenként meghal egy gyermek a Földön az éhínség miatt, vagy a legalapvetőbb gyógyszerek híján. Az emberiségnek meg lenne a lehetősége arra, hogy ezen segítsen. Van a Földünkön bőségesen elég élelmiszer mindenki számára. Van elég repülőgép, hogy a szükséges segítség mindenhol eljusson. Mégsem mozdul meg a világ, hogy segítsünk a legszegényebb testvéreinken. Talán azért, mert ez az életüket fenyegeti, nem a miénket.

Mennyi lelki vírus terjed a világhálón, mennyi pusztító tartalom! Ennek megállítására sem tesz semmit a világ, pedig gyerekek, fiatalok, emberek millióinak lelkét, szellemét, családi életét rombolja, megsebz. 1956 óta több mint 6 millió ártatlan,

védetlen kicsi gyermek életét vették el még a születésük előtt.

Van mindebben valami nagy aránytalanság, hangsúlytévesztés: mi az, amire megmozdul a világ, és mi az, amire nem.

A járvány eszünkbe juttatja földi létünk törékenységét, sebezhetőségét, mulandóságát.

Ez a földi lét nem végállomás. A földi életünk út, amelynek során megtanulhatunk szeretni, ajándékká tenni az életünket, hogy majd a halál kapuján át Isten végtelen, örök szeretetébe beléphessünk. A halál kapujában Ő vár minket kitárt karokkal. Mintha a mostani, sokszor pánikhoz közeli hangulatból nagyon hiányozna az örök életbe vetett hit. Mintha sok ember lelkéből eltűnt volna a derűs és nyugodt bizalom abban, hogy Isten tenyerén van a világ és az életünk, Ő alkotott minket, Ő hívott elő a semmiből, és Őbenne lesz a beteljesedésünk. Ő az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég, a beteljesedés. Pedig az örök élet sejtése, reménye, tudása ott rejtőzik minden ember lelkében, kiirthatatlanul. Mennyire fontos lenne most, a járvány napjaiban ezt a lelkünk mélyén szunnyadó, talán eltemetett hitet, sejtést, bizalmat újra a felszínre hozni, megszólaltatni!

A II. világháború idején került kórházba Peter Wust, híres filozófus és a Hitlerrel szembeni ellenállás egyik vezéralakja. Az egyik bombázás alatt elfelejtették őt is levinni az óvóhelyre. Az orvos, amikor észrevette, hogy fent felejtették, lélekszakadva rohant fel, hogy megoldja a leszállítását. Odafutott az ágyához, és azt mondta az akkor már teljesen mozgásképtelen híres tudós: „Elnézést, Uram, megfélekedtünk Önről, de hamarosan biztonságba helyezzük!” Wust elmosolyodott, és csak ennyit mondott: „Én abszolút biztonságban vagyok!” Milyen jó volna, ha a járvány feszült, nehéz pillanataiban is ott lenne bennünk a hit derűje, bizalma, békéje!

A járvány lehetőség is. A családok olyan sok időt lehetnek most együtt, mint nagyon ritkán, talán soha eddig. Mennyire fontos lenne ezt az időt értékessé tenni! Alkalom ez az összefarás a közös játékokra, a közös bibliaolvasásra, énekekre, imádságra.

Fedezzük fel a szentmise-nélküliség fájdalmas napjaiban, hogy Krisztus sok más módon is jelen van: a felebarátban, a Szentírás szavaiban, akkor, ha ketten-hárman összejövünk az ő nevében, a szegényben, a szenvedőben, akin segítünk.

Legyen ez a rendkívüli nagybőjt a csend, a megterés, az egymás iránti szeretet és együttérzés, a kölcsönös segítség ideje mindannyiunk számára!

Főpásztorunk levele

Kedves Testvérek!

Valamennyiünk számára megdöbbentőek a hírek, a kihalt utcák látványa világszerte. Különös és nehéz napokat élünk. Sok a bizonytalanság, a félelem: megkíméli-e szeretteinket a betegség, lesz-e munka, jövedelem, kenyér az asztalon.

Mégis hisszük, hogy az Istent szeretőknek minden a javára válik. Nagy erőt ad ez. Éppúgy megerősít, mint tudni azt, hogy az Egyház mint mindig, úgy most is mellettünk áll. Ha nincs is nyilvános szentmise, papjaink mindennap bemutatják a szent áldozatot, és imádkoznak Isten népéért, gondozzák a lelkeket és összefogják a közösségeket akár a virtuális térben is.

Ugyanakkor a hívő közösség is felelős a papjaiért és plébániáikért. Az egyházközségek gondoskodásukkal fejezik ki, hogy fontos számukra egyházuk és papjaik. Ennek egészen konkrét megnyilvánulása a pénzbeli adakozás.

Tudnunk kell, hogy az egyházi adó és a perselypénz nem valami féle ráadás vagy zsebpénz a pap számára - ahogy sokan tévesen gondolják -, hanem ténylegesen a pap és munkatársai megélhetésének és a plébánia működésének a biztosítója. Miközben az egyházmegye a nagyobb összegű állami támogatásokat az ingatlanok és az intézmények fenntartására fordítja, addig a plébánia költségeit és a pap fizetését az egyházközség adja össze. Ez mindig is így volt, és ma sincs másképp.

Példa értékűek azok az egyházközségek, ahol a hívő családok - anyagi lehetőségeikhez mérten - havi rendszerességgel utalással támogatják a plébániát. Sok helyen viszont, ahol ez még nem valósult meg, a perselyadományok jelentik a plébánia fenntartásához szükséges egyedüli forrást.

Ezért a mostani, különlegesen nehéz helyzetben, amikor nincs lehetőség szentmisén perselyadományok gyűjtésére, azzal a kéréssel fordulok a kedves hívekhez, hogy nélkülözhetetlen pénzbeli támogatásokat más módon juttassák el a plébániához.

A támogatás legegyszerűbb és legjobb módja az, ha számlajukról rendszeres utalást tudnak beállítani a plébánia számára, amelynek számlaszáma:

Római Katolikus Plébánia Karancsság:	10700220-69496266-51100005
Római Katolikus Plébánia Piliny:	10700220-69496266-51200002
Római Katolikus Plébánia Karancsalja:	10700220-69496273-51200002
Római Katolikus Plébánia Etes:	10700220-69496273-51100005
Római Katolikus Plébánia Ságújfalu:	10700220-69496297-51100005

Szalmatercsen csak a pénztárosnak tudják odaadni a felajánlást.

Ha erre nincs módjuk, akkor adományukat - legalább a szokásos vasárnapi perselyadomány összegét - a templomban található perselyben helyezhetik el. Erre kérem a kedves Testvéreket, és papjaink nevében is köszönöm nagylelkűségüket.

A templom most is nyitva áll. A betérők az Úr Jézus jelenlétében megtapasztalhatják azt a belső békét, amit senki és semmi nem vehet el az Istenben bízóktól. Az Egyház most is imádkozik Isten egész népéért. Az Úr titokzatos módon most még közelebb van hozzánk, mint amikor úgy gondoltuk, hogy a magunk erejéből is jól elboldogulunk. Rá hagyatkozva, egymást segítve a bajban is erősek maradhatunk.

Vác, 2020. március 24-én

+ **Marton Zsolt** megyéspüspök

Egyházközségeinkre vonatkozó információ:

Aki szeretne szentmisét mondatni, jelezze emailben:

kapas.attila@vaciegyhazmegye.hu

Minden nap mondok szentmisét! A csendes szentmise 1.500 Ft, amit följánlok a templomok javára. Ezt az összeget a számlánkra kérem átutalni, a számlaszámok fent olvashatóak.

Attila atya

Simone Weil: *

„Meg kell tanulnunk vágyakozni az után, ami a miénk.”

Paolo Curtaz

Mester, az a helyzet, hogy mostantól nem fogjuk az utolsó vacsorát, az utunkat tápláló Eucharisziát, közösségeinkben együtt ünnepelni.

Nem tudjuk mennyi ideig fog ez tartani. Elvesztettek, zavarodottak, megdöbbentek és gondterheltek vagyunk. De felelősséget vállalva kitartunk annál, amit kérnek tőlünk, hogy megállítsuk a fertőzést, és megóvjuk a leggyengébbeket, úgy ahogyan Te tanítottál minket.

Add, hogy ez a bűjt, mely minden más bűjtnél nehezebb, belső megtéréshez vezessen minket, és segítsen felidézni a vértanuk hitét, a szerelmesek tüzeit!
Add, hogy ez a bűjt az üldözött közösségekkel egyesítsen minket, akik pap hiányában nem tudnak szentmisét bemutatni.

Add, hogy megnyissa lelkünket és szívünket, és felismerjük, az ajándék, ami a kezünkben van, olyan, mint egy kimeríthetetlen forrás, s mi túl sokszor vesszük magunkhoz vétkes közömbösséggel.

Add, hogy ez a bűjt idő vágyvá legyen bennünk, újrallobbanó lánggá, mely Húsvétra várakozik.

Köszönjük, Urunk ezt a váratlan és kihívásokkal teli jelet. Te formáld bennünket!

(Fordította: **Paál Judit** RSCJ)

A fenti idézet és a vers a Szentjánosbogár levelező listáján került előm. Nagyon elgondolkodtatott. Vajon milyen a vágy, a szomjúság bennem Isten után? Vágyom-e a vele való közösségre? Vágyakozom-e egy igazi élő szeretetközösségre Isten népével? Szeretnék-e részesülni Isten ajándékaiban? Van-e bennem lobogás, élő tűz, szeretet? Megélem a mindennapjaimban a lelki örömet, hogy Jézus az enyém és én Övé vagyok?

Érzéketlen, elhájásodott a szívem! Jó ez így nekem? Jó ez a nagy tehetetlen kínelem? Az első keresztyének minden találkozási alkalmat megragadtak Krisztussal és egymással! Most, hogy be kell zárkoznunk, most kellene rádöbbenünk mulasztásainkra, elszigetelt életmódunkra! A karantént már rég felépítettük magunkban, a tisztán anyagi lét már rég megbénított minket, lecupaszított és elhitette azt, hogy jó így nekünk. Jó lenne, ha a bolti felvásárlás és a pánik ezt

az ürességet nem táplálná tovább, kiölheti ugyanis a maradék együttérzést is belőlünk. Inkább felerősödne a vágy a normális élet után, a megújulás után, a vágy Isten és a másik ember után, mert ez mind a miénk. Jézus ezért adta életét, erre mutatott rá a tanításával, ezért gyógyított embereket, s vezette őket vissza egy teljesebb emberi életre! Nagybűjtben nyíljon föl a szemünk, halljuk meg Isten üzenetét és a másik ember kiáltását, a pénztárcánkat ne a luxusra, hanem a segítségre nyissuk meg, szívünket tárjuk ki, hogy minél többen beleférjenek! Az igazi föltámadás, a húsvét boldogsága így tud elérni minket is!

* (Az idézet Simone Weil (1909-1943) zsidó származású író és filozófusnőtől való, aki eljutott a kereszténységig, s pap hiányában barátja keresztelte meg Angliában halála előtt. Szeretettel ajánlom mindenkinek a megjelent írásait.)

Attila atya

Az alábbiakban Varga László kaposvári megyéspüspök főpásztori levelét adjuk közre, melyet a járványhelyzetre tekintettel fogalmazott meg.

Káint, miután megölte Ábelt, arról kérdezte az Úr: Hol van a testvéred? Ő így válaszolt: „Hát őrzője vagyok én a testvéremnek?” Az Úréval együtt a mi válaszuk is: Igen! – a koronavírus idején még jobban, mint máskor!

Igen, a főparancs értelmében, mert ha szereted embertársaidat, mint önmagadat, akkor be kell tartanod azokat az előírásokat, amelyeket az illetékes hatóságok és az egyházi vezetők kiadtak, hogy ne árts neki.

Az eddigi tájékoztatások mellett, amelyeket szinte folyamatosan közzétettünk a rendelkezésünkre álló levelezőlistákon, szükségesnek tartok néhány spirituális szempontot is kiemelni és a leggyakrabban felmerülő kérdésekre választ adni.

Hol van az Isten a járvány idején?

Hol lenne, ha nem itt? A koronavírus és a válságok idején is tudnunk kell, hogy nekünk olyan Istenünk van, aki miközben gondviselő és megmentő, velünk jön a krízisekbe és a szenvedések tengerébe is.

Nem kívülről figyeli a küzdelmünket, szenvtelenül. Itt van a járvány kellős közepén, hogy felismerjük, és rá tudjuk bízni magunkat!

Nagypéntek drámája nem kérdőjelezte meg Isten szeretetét Jézus iránt, hanem megerősítette a hitét, hogy harmadnapra feltámad.

Miért engedi meg Isten ezt a járványt?

Ugyanazért, amiért a keresztények üldözését: hogy tanúságot tegyünk a hitünkéről! Isten országa köztünk van, erről kell tanúságot tennünk! Az Ő országának békéjét és örömét nem veszélyezteti a járvány, csak akkor, ha nem hisszük, hogy Isten országa elérkezett, s az ellenfél hangjára figyelünk.

A keresztségünk óta naponta választanunk kell, hogy ellene mondunk-e a sátánnak, a vádlónak, a félelemben, rettegésben tartónak, a pánikot keltőnek, vagy engedünk neki.

Ugyanakkor abban is választanunk kell, hogy rábízunk-e magunkat a szerető, gondviselő Atyára, igent mondunk-e Jézus Krisztusra, aki velünk van mindennap, és hallgatunk-e a Szentlélekre.

Szenteltvíztartók kiürítése?

Ugyanazok, akik tiltakoznak a rendelkezésekkel szemben és hirdetik, hogy a szenteltvíztartó nem lehet veszély forrása, nem hajlandók beletnyúlni és keresztet vetni, amikor azt látják, hogy roma vagy koszos, hajléktalan testvéreink a szemük láttára megmosakodtak benne. Miközben otthon károsan betartják a higiénia szabályait, és egy kortyot nem innának abból a vízből, amelyre ki van írva, hogy enyhén szennyezett, számonkéri azokat, akik a józanészre hallgatva azt kérik, ne tartsunk szenteltvizet a tartóban, mert fertőzős forrása.

Az Oltáriszentség majd megment?

Sokan közülünk vakon hisznek abban, hogy az Oltáriszentségben jelen lévő Krisztus minden bajtól megóv bennünket. Amikor kigyullad egy katedrális vagy földrengés van, az ott imádkozók nem várják meg, amíg bent égnek, vagy rájuk omlik a mennyezet, arra hivatkozva, hogy az Oltáriszentségben jelen van Krisztus, és Ő majd megvéd bennünket, hanem

az eszükre hallgatva kimenekülnek, és kimentik a szentostyákat is.

Kézbe áldoztatás?

Egyesek föl vannak háborodva, s szentségtörőnek tartanak bennünket, püspököket, amikor azt kérjük: ne legyen nyelvre áldoztatás, hanem csak kézbe.

Vajon a mi Urunk, Jézus Krisztus szentségtörést követett el, amikor az első szentmisén, ahol Ő volt a főpap, nem nyelvre áldoztatta meg az apostolokat, hanem kézbe adta nekik a saját testét és véréit?

Akik igazán hisznek, azok nem kaphatják el?

Jézus nem ígért olyat, hogy lesz betegség, amit a keresztények nem kaphatnak meg, mert hisznek őbenne. Az eddigi húszezer fertőzött között bizonyára bőven volt keresztény is.

Keresztények millióit vizsgálta a koronavírus!

A Szentírásban Isten legtöbbször azt kéri tőlünk: „Ne féljete!” A pánik tehát kerülendő. Döntenünk, választanunk kell: pánik és rettegés vagy ébrenlét és bízalom a Gondviselőben? Az Istenbe vetett bízalom, a hit azonban nem vak, hanem értelmes.

Feelősek vagyunk egymásért! Ha süllyed a hajó, nem mondhatjuk, hogy nem vesszük elő a mentőcsónakot, mert Isten megígérte, hogy a hajunk szála sem görbülhet!

Mit tegyünk hát?

Ne féljete, és ne rémüldözzete, akkor sem, ha nem juthattok el szentmisére vagy nem áldozhattok! Inkább fedezzétek fel azokat a lehetőségeket, amelyeket maga a Mester kínált fel nekünk, a vele való találkozásra.

Megígérte és megtartotta: ahol ketten vagy hárman összejönnek az Ő nevében, ott lesz köztük! Amennyiben odáig jutunk, hogy a kiscsoportos találkozás sem lehetséges, mert karantént rendelnek el, akkor is van lehetőségünk találkozni vele.

Az élet igéjében, a Szentírásban valóságosan jelen van. Ha naponta olvassuk, elmélkedünk róla, és belőle táplálkozunk, az örök életünket vesszük magunkhoz!

A megtört, beteg embertársainkban ugyanaz a Krisztus van jelen, mint a szentostyában. Ő jelentette ki: amit egynek ezek közül teszünk, azt vele tesszük.

A járvány számtalan lehetőséget tartogat a köztünk jelen lévő Krisztussal való találkozásra a betegben és szenvedőben is.

Isten mindent a javunkra fordít, csak legyen bátorságunk ezt a helyzetet is a feltámadás, a húsvét felől nézni. A mi igazi reményünk Isten országa és a mennyország! Nincs más távlat. Ezért írja Pál apostol: „Számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség.” A koronavírus rákérdez a hitünkre, a feltámadásba vetett hitünkre is.

Minden szentmisében elmondjuk: „Halálotat hirdetjük, Urunk, és hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz.” Amíg el nem jössz. Ez azt jelenti, hogy itt és most. Tehát ebben a mostani helyzetben is hiszünk a feltámadott jelenlétében és a feltámadásban is.

Ebből merítjük a reményt és az erőt, hogy segítjük egymást, amikor krízisben, nehéz helyzetben vagyunk!

Egy vírus üzenetei

Engem hidegen hagynak a határaitok. Nektek miért olyan fontosak?

* * *

Ti, emberek és én, a vírus sokkal több mindenben hasonlítunk, mint különbözünk. Eljött az ideje a lényeges és egyszerű dolgoknak.

* * *

Túlásokba estetek, átgázoltatok minden határon. Azért jöttem, hogy megállítsalak titeket.

* * *

Én nem látok különbséget az emberek között, akár szegények, akár gazdagok, akár fiatalok, akár idősek. Meg szeretném tanítani nektek ezt a leckét.

* * *

Azért vagyok itt, hogy kipróbálhassátok, képesek vagytok-e megtalálni a fizikai és lelki túlélés eszközeit?

* * *

Azért jöttem, hogy kiderüljön, képesek vagytok-e másként csinálni dolgokat?

* * *

Itt vagyok, mert meg kell állnotok egy pillanatra és felismerni, hogy egyénileg mindannyian törekenyek vagytok és csak összefogással tudtok erőssé válni.

* * *

Rá kell jönnötök, hogy miképp tudtok túlélni engem, ott-hon, egyedül, mint egy hóvihar idején.

* * *

Szét akarlak választani titeket és elvenni a fizikai szabadságotokat, hogy kiderüljön, képesek vagytok-e érzelmi és spirituális szinten kapcsolódni?

* * *

Tudom, hogy látni sem akartok, ahogy a saját sötét oldalotokat és árnyékotokat sem; mégis, a részetek vagyok. Ti tápláltok és támogattok. Nélkületek nem léteznék.

* * *

Ti, emberek, olyan nagyra törők vagytok már régóta. Eljöttem most, hogy emlékeztesselek rá titeket: a természet aprócska részei vagytok csupán.

* * *

Köszönöm, hogy végre megszólalhatok, mert ez idáig csak erőszakkal fejezhettem ki a haragomat. Remélem, lassan elkezditek megérteni, hogy okkal vagyok itt. Ha ez megtörténik, akkor majd talán képes leszek itt hagyni titeket.

Angolból fordította
Molnár Erika Mund

A Váci Egyházmegye hírei

Élő mise-közvetítések a Váci Egyházmegyéből

2020. március 21.

Az alábbiakban a teljesség igénye nélkül közöljük, hogy a Váci Egyházmegyében hol és mikor lehet bekapcsolódni a szertartásokba.

A váci Püspöki Palota kápolnájából, Marton Zsolt váci megyéspüspök által celebrált szentmiséket közvetítünk minden vasárnap 10:30 órától, valamint hétköznaponként és szombaton reggel 7:30 órától, melyek a Váci Egyházmegye honlapján és Facebook-csatornáján: <https://www.facebook.com/vacem/> Természetesen élő közvetítésekkel szolgáljuk a kedves testvérek lelki igényeit.

Online katekézis indul a Váci Egyházmegyében

2020. március 21.

A jelenleg kialakult szűkség helyzetben a különböző korosztályokba tartozó hívők nem tudnak személyesen részesei lenni a keresztyén tanításokban, mivel a különböző egyházközségi és egyéb katolikus csoportok összejövetelei és találkozói átmenetileg szünetelnek.

Ezért a Váci Egyházmegye püspöke, Marton Zsolt segítséget nyújt az elkövetkezendő időszakban azzal, hogy a híveknek rendszeres tanításokat ad át az egyházmegye lelkipásztoraival közösen videó üzeneteken keresztül.

A tízperces videó üzenetek a Váci Egyházmegye honlapjára, Youtube és Facebook csatornájára kerülnek feltöltésre, 2020. március 23-tól.

Hívjuk a kedves testvéreket, hogy kapcsolódjanak be a tanításokba és ismertessék meg másokkal is ezt a kezdeményezést.

Tartósélelmiszer-gyűjtés másképpen

2020. március 20.

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia által körlevélben meghirdetett március 15–22. közötti tartósélelmiszer-gyűjtés a jelenlegi egészségügyi helyzet, a korlátozások és az MKPK szentmiséket érintő rendelkezései miatt átalakul, és főként pénzadománygyűjtés formájában folytatódik.

Most különösen fontos, hogy segíteni tudjunk azokon a rászoruló családokon és időseken, akik mélyszegénységben élnek, akik nem rendelkeznek tartalékokkal, vagy akik megélhetési krízishelyzetbe kerülnek. A tavalyi évben kettőszáz tonna élelmiszer gyűlt össze a nagyböjti tartósélelmiszer-akciónk során, várhatóan idén ez a szám jóval alacsonyabb lesz, mivel a gyűjtés eddig megszokott módja gyakorlatilag ellehetetlenül.

A nyilvános szentmisék március 22-től elmaradnak, így a templomi élelmiszergyűjtés lehetősége a minimálisra csökken. Azokban a templomokban, amelyek napközben nyitva tartanak, és van kijelölt helye az élelmiszereknek, továbbra is le lehet adni az adományokat, azonban most a legegyszerűbb módja a segítségnyújtásnak a pénzadományozás.

Pénzadományait a karitasz.hu/online-adomany oldalon az online adományozás menü alatt azonnali bankkártyás fizetés formájában, valamint átutalással a

12011148-00124534-00100008

bankszámlaszámon is eljuttathatják.

A gyűjtés időszakát meghosszabbítjuk, és az egész nagyböjt során erre a célra fogadjuk az adományokat!

A felajánlásokból főként élelmiszerekkel és higiéniai felszerelésekkel támogatjuk az intézményeinkben, programjainkban ellátott családokat és a jelenleg különösen veszélyeztetett helyzetben lévő idős embereket. Szükség van továbbá a hátrányos helyzetű településeken végzett munkánk folytatására is, ahol különösen fontos a gyermekek otthoni tanulásának biztosítása és az idősek, megváltozott munkaképességűek védelme, támogatása. Munkatársaink, önkénteseink mindent megtesznek, hogy segíteni tudjuk őket.

Kérjük azokat, akik megtehetik, segítsenek, hogy segíthessünk!

„TARTÓS SZERETET”

NAGYBÖJTI
ÉLELMISZERGYŰJTÉS

GYORS SEGÍTSÉG, TARTÓS SZERETET!

Szülői tájékoztató

2020. március 6-án tartottuk a szülők tájékoztatását Pilyinyben a kötelezően választható hit- és erkölcsstan oktatásról. Mind az általános iskola, mind a hitoktató feladata az, hogy a szülők segítségére legyen a döntésben: a gyermek hittanórára vagy etikaórára járjon? Kötelező választás. Már ebben a kifejezésben is ellentmondás van. Ezen gondolkodtam, amikor a pilyinyi Napraforgó Óvodában tartott hittanórámról tartottam az iskola felé. Délután 16 órára vártuk a szülőket, az általános iskola intézményvezetője, pedagógusai és én. Megérkezett az egyetlen szülő, aki kíváncsi volt a tájékoztatóra (amellett, hogy két szülő üzent, munkahelyi elfoglaltság miatt nem tudnak jönni a tájékoztatóra). Erősen vizuális típus vagyok, egész délután egy meredek hegycsúcs képe foglalta el a gondolataimat, meredek, keskeny úttal, amely a hegycsúcsig ér. Merész elhatározástól vezetve ezt a képet felrajzoltam a táblára, a jelenlévők meglepetésére.

Sőt! Meg is számoztam az út- szakaszokat:

- 1) a szülő és a család, a helycsúcs alján,
- 2) a pedagógus és a hitoktató kissé feljebb,
- 3) az állami és egyházi intézményrendszer a hegycsúcs-hoz közel,
- 4) a hegycsúcsán a hitoktatás? – így, kérdőjellel – és a hitre való nevelés.

Rejtélyes kép ez, kedves olvasóink. Nagyon szívesen kibontom.

Első állomás: a gyermek megszületik a családba, az első befogadó közegbe, ahol szocializálódni fog. Ahol meg fogja tanulni a viselkedési mintákat, kialakul és formálódik jelleme. Ha egy gyermek előtt nincs Isten szeretetét bemutató, elfogadó és tolmácsoló hiteles keresztény élet példa, igen nehéz lesz a hitoktató dolga, aki a...

Második állomáson: a pedagógusokkal karöltve oktatja majd a gyermeket. Vagy neveli előbb? Oktató-nevelő vagy nevelő-oktató intézmény az iskola? Mire elegendő az oktatás, ha nem adunk egész pedagógusi, hitoktatói lényünkkel példát a gyermeknek? Ezt a véleményt megfogalmazták az általam tisztelt és szeretett pedagógustársaim is. (Elnézést kérek a túlzásért, pedagógus diploma nélkül is pedagógusnak tekintenek és maguk közé fogadtak a valóban pedagógus diplomával rendelkező társa-

im). A második állomásra már nehezen jutottunk fel és küszködünk a gyermekkel együtt, aki addigi életében alig vagy keveset hallott Istenről, aki maga a szeretet. De nem adjuk fel, megyünk tovább, a...

Harmadik lépcsőfokra: ahol erőfeszítéseinket egy megcsontosodott, kettős intézményrendszer szabályai között tehetjük meg. Összekapcsolódott az állami és egyházi törekvés, a hittanórák az iskolai keretek között, órarendben folynak. Mondjuk meg őszintén: az iskolai hittanos csoportból soha nem lesz az Egyház vérkeringésébe bekapcsolódó közösség (erre a célra a plébániai hittan inkább alkalmas). Szükség van az intézményi keretrendszerre, amely egyben korlátozza is a lehetőségeket, a kilátásokat. Hol is tartunk? Nézzünk vissza! Megérkezett a gyermek a hit szempontjából legtöbbször semleges közegből, a családból. Vele járunk az úton és őt próbáljuk a kettős intézményrendszer keretein belül, pedagógusi és hitoktatói segítséggel eljuttatni a HIT-re. Hol lakik ez a hit?

Negyedik állomás: meredek, keskeny úton, kedves szóval, szükség szerinti szigorral, olykor rosszkedvünket és fáradtságunkat legyőzve eljutottunk a hegy csúcsára, a hitoktatáshoz. A táblán kérdőjelet tettem e szó után. Miért is? Azért, mert a hitet nem lehet oktatni. A hitoktatás nem maga a hit! A hitet nem lehet bemagolni. Nem lehet elhadarni az Úr imádságát egy ötösért, sem elhanyagolni a megtanulását egy egyesért, nincs semmi értelme. A hitre nevelni kell. Életpéldával, Isten szeretetének megmutatásával.

Én erre a következtetésre jutottam ezen a szülői tájékoztatón, amelyen ott ült az egyetlen szülő, aki reményeim szerint velünk együtt elgondolkozott, hogy melyik utat válassza a gyermekének-előírás szerint kötelezően.

Kérem a kedves szülőket, hogy a gyermekük értelmi, érzelmi szintjének megfelelően tanítsák a gyermekeket imádkozni. Mutassanak előttük jó példát, olvassák a Szentírást, járjanak a gyermekekkel az Isten házába. Mindezek nagyon fontos szülői feladatok, mert a gyermekek a szülők szerető, gondoskodó életpéldája alapján tapasztalják meg Isten végtelen szeretetét. Legyen részünk benne!

Dénes Katalin

Anyák napi köszöntő

Szívbeli, örömteli kötelezett-ségünknek teszünk eleget az áprilisi lapszámunkban. A közelgő meghitt ünnep alkalmából minden kedves édesanya fogadja szeretettel a köszöntő sorokat! Isten tartsa

weg őket reménységben, testi-lelki egészségben, Isten és embertársaik szeretetében! Köszöntjük égi Édesanyánkat, a Boldogságos Szűz Máriát is! Kérjük az ő közbenjárását nehézségek idején!

Szűz Mária köszöntése, Sík Sándor: Szentolvasó

*Mikor a földbe bujtunk, mint a fereg,
S pokoltüzekeket hullatott az ég,
S fejük fölött zuhogott az ítélet,
/Tán csak az utolsóelőtti még!/
Mikor a falban elapadt víz-ér
S az izzó szálban kialudt a fény,
De jó volt a sötétben, kicsi fűzér,
Ha megsörrentél olyikunk kezén.*

*Öreg anyókák mormolós imája,
De mormolt akkor sok öreg legény,
Leheveredtünk börtönünk vackára,
A bugyor feneketlen fenekén,
Aludt az agyvelő is zsibbadozva,
Ima sem állt az ajkainkra más,
Csak e fölséges-együgyű zsolozsma,*

Csak ez az üdvözítő dadogás.

*Benne van ebben a szent dadogásban
Amire szó és gondolat kevés.
Halál van benne és feltámadás van,
Gyereksírás és anyagügyögés.
A kiseded szól így, aki nem beszél még,
És aki már nem: aki haldokol.
Belemondod az emberlét egészét
És mindentől eloldatol.*

Kiss Jenő:

Anyád szemében

*Anyád szemében
ott a nap;
sugarai rád hullanak,
hogy nőj te szépen.
Anyád szemében
ott a hold,
beteg, ha voltál, rád hajolt
a lázas éjben.
Anyád szemében
ott a víz;
a könny, ha utad félre visz,
jaj! baj ne érjen...
Anyád szemében
ott a tűz:
ha csüggednél, szívedbe tűz,
lobogjon, éjjen!*

Nagymamámnak

*Virágot kerestem
Pirosat, fehérét,
Bokrétába kötöm,
S odaadom néked.
Nem is kívánok én
Érette egyebet
Csakhogy nagymamám
Az Isten tartsa meg.*

Dénes Katalin:

Zsoltár

kimondom, hisz láttad
hallottad és tudtad,
hogy összeroskadok
a szereteted alatt
nézel, én vagyok
és én nézlek
a nihilben ragyogó
furcsa igézet
semmi több,
mint egy egyszerű mozdulat
egy kéznyújtás
egy mosoly
amely felragyog
a sárarany között

ne menj Uram,
mert szólok
várj meg Uram,
lásd meg
most lassan felállók
és szemedbe nézek
kezemben
viharvert fáklya
a világ világságga
hogy lásd magad
mondod
hogy más is lásson
az Úr az én pásztorem
ínséget nem kell látnom
2020. március 22.

Magdus Melinda Szent csendben...

Szent csendben ülni
templom szegletében,
mást nem szeretnék tenni most,
hol még légy sem zizzen
és levegőt is halkán vesz
az ember,
hogy ne zavarja
a szent csendet.
Összefonódnai a Szentlélekkel,
átölelni, mint a borostyán
az évszázados falat.
Szeretnék úgy ragaszzkodni
hozzád,
mint csiriz a papírlaphoz,
elválaszthatatlanul.
Ölelni, mint szomjazó gyermek
az anyatejet adó mellett,
csak nézni a keresztet,
melyet bűneimért is cipelted.
Enyhítsd szomjamat Jézusom,
kérek vezess utamon!

Hofi atya:

Vallomás egy szív-műtétről, avagy a kórházi műtő mint liturgikus tér

Hofher József jezsuita szerzetes, vagy ahogy sokan ismerjük, „Hofi atya” megindító vallomása szív-műtétjéről.

Néhány hete műtötték a szívemet. Kettős billentyűcserét hajtottak végre rajtam. Amikor betoltak a műtőbe, eszembe jutott P. Henri Boulad elmékedése, melyet az Eucharisziáról szóló kötetében olvashatunk. P. Boulad azt írja, hogy a műtőben az orvosok, segítők olyanok, mint egy pap a szentmisében, akik átalakító tevékenységet végez. Ahogy a pap Jézus szavait ismételve átváltoztatja a kenyeret és bort Testévé és Vérévé, ugyanígy az orvosok, az asszisztencia átalakítják a beteg testrészt egészséges testrészé, Isten gyermekének krisztusi képére.

Amikor betoltak a műtőbe, ezen elmélkedve csendben elmondtam magamban Szent Ignác atyánk felajánló imáját, hogy oda tegyem magam Isten és az orvosok kezébe, mint az áldozati adományt, a kenyeret és bort a felajánláskor az oltáron.

*Fogadd el, Uram, szabadságomat,
Fogadd egészen.*

*Vedd értelmemet, akaratomat
és emlékezésem.*

*Mindazt, amim van és ami vagyok,
Te adtad ingyen.*

*Most visszaadok, Uram, visszaadok,
egyszerre mindent.*

*Legyen fölöttem korlátlanul
rendelkezésem,*

*Csak egyet hagyj meg ajándékkodul,
szeretnem Téged.*

*Csak a szeretet maradjon enyém
a kegyelemmel,*

*És minden, de minden
gazdagság enyém,*

Más semmi nem kell.

Szinte ezzel egy időben eszembe jutott egy gyönyörű történet. Idős né-

mit visznek a műtőbe. Altatás előtt kéri a jelenlévőket, engedjék meg neki, hogy imádkozzon még egyet. A jelenlévők összenéznek: No, legyen. Az idős hölgy csak ennyit mond: „Uram! Az ő kezük a Te kezéd!” Mindenki szemében – még ha nem hívó ember is – ott volt a meghatódottság. Átérezték a pillanat varázsát. Az orvosi, egészségügyi eszköz szavai mindenki lelkében ott munkáltak, hogy tiszteltel álljanak meg az élet titka előtt. Valóban, belépve a műtőbe érezni, hogy szent ez a hely. Nemcsak a jelenlévők, de az előkészítő takarítók, betegszállítók munkája is ott volt a levegőben. Hadd említsék egy ugyancsak gyönyörű történetet. A betegszállítók kivitték a városba urológiai vizsgálatra. A sok munka miatt csak este hétre jöttek értem. Délután az esti műszak kezdetéig vártam a folyosón a mentőt, hogy visszavigyen a klinikára. Egyedül ültem a folyosón, amikor megérkezik egy cigányasszony, és elkezd takarítani a termeket és folyósókat. Nem fecseg. Csendben, némán végzi a feladatát hihetetlen precizitással. Órák hosszat ámulva nézem, hogy miként tisztítja meg a falon a képkereteket, a villanykapcsolókat, a szekrényeket, berendezéseket. Este hatkor megérkezik az éjszakai ügyelet. Említem a doktornőnek, hogy figyeljenek erre a cigányasszonyra, mert hihetetlen precízen végzi a munkáját! „Igen, tudjuk! Nagyon szeretjük!” A doktornő talán elmondta az asszonynak, hogy mit mondtam a munkájáról. Ragyogó szemmel, mosollyal jön vissza és megköszöni a dicséretet: „Tudja, négy

gyermekem van otthon, de ők soha sem dicsérnek meg a munkámért.” Mindezért írom le, hogy a takarítók, betegszállítók, ápolók, orvosok tudják meg, milyen nagyszerű lelkek valamennyien. Az élet szolgálói!

Kedves tanárok, nevelők, pedagógusok! Ti is az élet szolgálói vagytok. Munkátok átalakító szolgálat. Magasabb létszintre segítitek a jövő nemzedékét, a kicsi nebulót, aki még néha lusta, szemtelen, felesel, de megéri, hogy oktatója jót akar neki.

Mindez gyönyörű, mondhatnánk, de mindennél van egy magasabb ut, melyről Szent Pál apostol beszél. Ha a természet szerint átalakítók vagyunk, mivel válhatunk az Eucharisztia által? Jézus mondja: „Mindenkinek, aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van. ... Ez nem olyan kenyér, mint a manna, amelyet atyáitok ettek és meghaltak. Aki ebből a kenyérből eszi, örök él.” Bódító érzés, hogy Jézus az Eucharisztia által akarja élővé tenni a világot, általunk! Ma divatos arról beszélni, hogy óvjuk a teremtett világot, a környezetünket. Egy nagyszerű sejtutató mondja nagyon találóan, hogy ez a világ nem a teremtett világ. Amióta az ember szabad akarata révén eldöntötte, hogy Isten nélkül, saját bálványának képére alakítja a világot, ez a világ sokszor életellenes és szörnyű. De Jézus megengedi, hogyha az Eucharisziából élő ember lesz, az életerő lassan újból hatni fog ebben a világban, mint a teremtés hajnalán, amikor az első impulzus által a világ paradicsommá lett.

Ez a világ vagy eucharisztikus lesz, vagy nem lesz! A te döntésed, hogy enged-e az Eucharisztia erejét, az életet működni ebben a világban, vagy véglegesen egy csak emberarcú pokoli világba merülsz el.

Ott fekszem a műtőasztalon, és lassan hatni kezd az altató. Mély álomba merülök. Tudom, hogy rajtam kívül még van valaki, aki tudja, ismeri a titkot, a csodát – a professzorom és a barátaim a műtőn kívül. Itt már nem történhet orvosi műhiba, hiszen minden az Ő kezében van. Mi döntöttünk így! Ketten ott a műtőben és a többiek is éreznek ebből valamit a teremben. Hálát adok az emberért. Hálát adok az egészségügyi dolgozóknak, és kérem az Urat a pedagógusokért, a nagy átváltoztatókért, hogy mindannyian megérezzék, mire vannak hivatva! Átváltoztatni ezt a világot, vagy legalábbis megengedni, hogy általunk az Élet ismét belopakodjon ebbe a világba és végezze munkáját saját törvénye szerint.

Forrás és fotó:
Jezsuita.blog.hu
és **Magyar Kurír**

A teljes búcsú engedélyezése

Az Apostoli Penitenciária március 20-án dekrétumot adott ki, amelyben teljes búcsút engedélyez a koronavírusban szenvedő betegeknek, valamint azoknak, akik gondozzák őket, és a világ minden hívőjének, akik imádkoznak értük. A dokumentum emlékeztet a közösségi feloldozás lehetőségére is ebben a súlyos szükséghelyzetben.

A jelenlegi vészhelyzetben az Egyház felkínálja a lehetőséget a teljes búcsú elnyerésére a koronavírusban szenvedő beteg híveknek, az egészségügyi dolgozóknak, a családtagoknak és mindenkinek, aki akármilyen formában, tehát akár imával is, gondjukat viseli. Az Apostoli Penitenciária dekrétumát Mauro Piacenza bíboros, főpenitenciárius és régense, Krzysztof Nykiel prelátus írta alá.

A dekrétumhoz kapcsolódik egy jegyzék is, amelyben a főpenitenciárius emlékeztet az általános feloldozás lehetőségére több hívő számára egyszerre, előzetes egyéni gyónás nélkül a jelenlegi súlyos körülmények között, elsősorban a járványban erősebben érintett helyeken és mindaddig, amíg a jelenség meg nem szűnik.

A teljes búcsú elnyeréséhez elegendő a koronavírusban szenvedő betegeknek, akik karanténban vannak, továbbá az egészségügyi dolgozók és a családtagok számára, akik ki vannak téve a fertőzés veszélyének, mert gondozzák a fertőzötteket, ha elimádkozzák a Hiszekegyet, a Miatyánkot és egy Mária-imát. A többi hívő választhat a további lehetőségek közül: a legszentebb Oltáriszentség elé járul, vagy szentségimádást végez, vagy legalább fél óráig olvassa a Szentírást, vagy

elmondja a rózsafüzért, vagy elvégzi a keresztúti ájtatosságot, vagy elimádkozza az Isteni Irgalmasság rózsafüzérét, azt kérve Istentől, hogy vessen véget a járványnak, valamint hogy adjon enyhülést a betegeknek és örök üdvösséget azoknak, akiket magához hívott.

A teljes búcsút elnyerhetik azok a betegek is, akiknek a halál pillanatában nincs lehetőségük megkapni a betegek szentségét. Ilyen esetben a feszület vagy a kereszt használatát javasolják.

Az általános feloldozást illetően a Penitenciária hangsúlyozza, hogy a pap lehetőség szerint előre értesítse a megyéspüspököt, vagy ha ez nem lehetséges, akkor mielőbb. A jegyzék kiemeli: mindig az egyházmegyes püspök feladata, hogy meghatározza saját egyházmegyéjének területén és a fertőzés szintjétől függően, hogy melyek a súlyos szükséghelyzet esetei, amelyekben megengedett az általános feloldozásban részesítés: például a kórházi osztályok bejáratánál, ahol a halál veszélyének kitett, fertőzött hívek fekszenek, az adott lehetőségek szerint és megfelelő elővigyázatossággal felhasználva a kihangosítást, hogy hallják a betegek a feloldozást.

A Penitenciária továbbá kéri, hogy mérlegeljék rendkívüli kórházlelkész-csoportok létre-

hozásának szükségességét és lehetőségét ott, ahol szükséges, az egészségügyi hatóságokkal egyetértésben. Ez történhet önkéntes alapon is, de mindenképpen a fertőzéstől való védekezés normáinak betartásával, hogy biztosítani tudják a szükséges lelki ellátást a betegeknek és a haldoklóknak.

Emellett ott, ahol az egyes hívők abban a fájdalmas helyzetben vannak, hogy nincs lehetőségük szentségi feloldozást kapni, van mód a tökéletes bánat fölindítására a Katolikus Egyház Katekizmusának 1452. pontja alapján: „Amikor a bánat a mindennél jobban szeretett Isten iránti szeretetből fakad, tökéletes bánatnak (a szeretet bánatának) nevezzük. Ez a bánat eltörli a bocsánatos bűnöket; sőt elnyeri a halálos bűnök bocsánatát is, ha együtt jár azzal a szilárd elhatározással, hogy a bűnbánó, mihelyt alkalma nyílik, szentségi gyónáshoz járul.”

Forrás: **Magyar Kurír**

Magyarázat: az Apostoli Penitenciária az úgynevezett belső fórum, azaz a lelki élet jogi bizonyítékokkal nem igazolható, belső világa ügyeinek legfelsőbb bírósága az egyházban. Fő feladata, hogy olyan súlyos lelki ügyekben döntsenek, amelyek annyira súlyosak, hogy a bűn alól csak az Apostoli Szentszék oldozhat fel, de emellett hatáskörébe tartoznak még a búcsúk és engedélyezésük, jóváhagyásuk. Feladatkörébe tartozik a gyónatási kérelmek elbírálása, a szabálytalanságok és az akadályok esetei, valamint bizonyos házassági ügyek elbírálása. Ide tartozik többek között a szentségi pecsét (gyónási titok) közvetlen megsértése, és a tisztaság elleni bűnben való büntetés érvénytelen feloldozása is.

Tevékenysége során a régens naponta két hivatalnokkal tárgyalja a felmerülő ügyeket, de a komolyabb elbírás alá eső ügyet a bíboros penitenciárius vezetésével tárgyalják meg. (A szerkesztőség)

Az Európai Katolikus Püspöki Konferencia imája

Dr. Veres András püspök úr az Úr Angyala imádság után javasolja imádkozni.

Atyánk, Istenünk, a világ teremtője! Mindenható és irgalmas Isten vagy. Irántunk való szeretetből elküldted Fiadat, aki a mi üdvösségünkért megtestesült. Nézz gyermekeidre, akik Európa különböző régióiban nehéz, kihívásokkal teli időket élnek meg. Hozzad fordulunk, erőt, vigasztalást és

megváltást keresünk. Szabadíts meg minket a betegségtől és a félelemtől, gyógyítsd meg a betegeinket, nyújts vigaszt családjaiknak, adj bölcsességet a kormányok felelőseinek, energiát és erőt az orvosoknak, a nővéreknek, önkénteseknek, az elhunytaknak pedig örök életet. Ne hagyj magunkra a

megpróbáltatás idején, ments meg minket a gonosztól. Hozzad imádkozunk, aki élsz és uralkodsz a Fiúval és Szentlélekkel. Ámen
Mária, betegek és a remény édesanyja, imádkozz érettünk!

Püspöki Hivatal

ONLINE KEGYELEM

Szempontok a képernyőszenntmisék kultúrájának kialakításához

Kezd terjedni az „online szentmise” kifejezés. Javasolom helyette a „képernyőszenntmise” kifejezést. Az alábbiakban ezt használom.

1. Általános szempontok

1.1 A szentmise áldozat. Krisztus egyetlen áldozatának jelenlétének tétele. Az isteni szeretet ünnepi áldozata: a keresztfán értünk és nekünk magát mindenestül, egyszer s mindenkorra áldozatul adta Krisztus. Az utolsó vacsora ünnepi asztala ezért oltár. Minden megfelelő módon bemutatott szentmiseáldozat teljes értékű, ha vannak jelen hívek, ha nincsenek. Krisztus egyetlen végtelen értékű áldozatát övéiéért és a „sokaságért”, az egész megváltásra szoruló világért mutatata be.

1.2 A hívó közösség ebbe az egyetlen áldozatba kapcsolódik be. A szentmisén való fizikai jelenlétet nem pótolja a képernyőszenntmise. Bizonyos helyzetekre és körülményekre tekintettel a fizikai jelenlét általános kötelezettsége alól a püspök felmentést adhat egyházmegyéjében.

1.3 A képernyőszenntmisébe bekapcsolódás nem pótolja a szentmisén való részvételt. A képernyőszenntmisére senki nincs kötelezve. A vasárnap és ünnepnap megszentelésére viszont minden hívó továbbra is kötelezve van. Ennek a megszentelésnek eszköze lehet az az imádságos idő, amit egy hívó a képernyőszenntmisébe bekapcsolódva eltölt.

1.4 Az alábbiak ezt a bekapcsolódást igyekeznek segíteni. Ajánlások, szempontok, hogy az imádságunk minél gyümölcsözőbb legyen.

2. Az online közvetítések

2.1 A hívó közösségek szempontjából igen segítők, ha az egyházközség vagy lelkeségi közösség a megszokott templomból, az ismerős oltártól, paptól közvetített szentmisébe kapcsolódik be. A természet a természetfölöttire épít.

2.2 Már egy okostelefonnal is lehet szentmisét online közvetíteni. A kevéssé jó minőség is több, mint a semmi. A katolikus igényesség ugyanakkor törekszik a legjobbra és legszebbre Istennel és egymással kapcsolatban.

2.3 A szentmisét végző pap legyen tudatában, hogy a képernyő előtt ülőket segíti a szövegmondás, a válasza hagyott idő és sok más egyéb.

3. Szempontok a képernyőszenntmisén való részvételhez

3.1 Készüljek a közvetítésre, a valódi és lehető legteljesebb jelenlétre.

3.2 Legyen rajtam olyan öltözet, ami az alkalomhoz illik.

3.3 Döntsek egyértelműen, hogy ott maradok végig a képernyőszenntmisén.

3.4 Ne járkáljak ide-oda intézni egyéb (akár fontos) ügyeket, teendőket.

3.5 Ne egyek-igyak az imádság alatt.

3.6 Kapcsoljam ki a telefonomat, ha nem azt használom a közvetítés fogadására.

3.7 Jelentkezsek ki a messengerből és minden másból, ami megzavarhatja az imádságomat.

3.8 Ne írjak kommenteket az imádság alatt.

3.9 Legalább 5–10 perccel – vagy még többel – előbb kezdjek készülni, amint a templomba is előbb indulok el. Gondoljak is arra: most indulok a templomba. Egy lehetséges imádság: Hozzád indulok, Istenem, veled szeretnék találkozni lélekben Igéd és asztalod közösségében. Te mindenütt jelen vagy, itt is, távol a szentmise helyszínétől. Benned közösségben vagyok a miséző pappal, közösségben vagyok mindazokkal, akik a távolból bárholnan bekapcsolódnak, és közösségben vagyok az egész küzdő, szenvedő és megdicsőült egyházzal. Hallgatom majd igédet, a képernyőn szemlélem szent titkaid megjelenítését. Segíts, hogy egész szívvel legyek jelen számodra időtlen áldozatodat szemlélve...

3.10 A képernyőszenntmise kezdete előtt gyűjthatok gyertyát, kérve Istent, hogy adja meg jelenlétének megtapasztalását az imádság alatt, hogy növelje bennem a hit, a remény és a szeretet jelenét.

3.11 Legyen összeszedett a testhelyzetem a szentmise alatt.

3.12 A szentmise kezdetétől a végéig tehetem azt, amit a templomban tennék, amit tesz az egész közösség: fölállhatok, leülhetek, leterdelhetek – mikor, minek van az ideje.

3.13 A szentmise válaszait és imádságait mondhatom hangosan, megfontoltan.

3.14 A bűnbánati rész legyen a személyes és őszinte bűnbánat ideje.

3.15 A szentírás részletekből igyekezzek legalább egy mondatot, szót megjegyezni, amit a szentmise után felidézve fontolgassak.

3.16 Ha tudok, az átváltoztatás alatt térdeljek le az előtt, Aki jelen van otthonomban és Akit Istenemnek vallok. Kérjem tőle, hogy szeretete formáljon át jobban az ő képére és hasonlatosságára ott, ahol a leginkább rászorulok erre.

3.17 A szentáldozás idején végezzek lelki áldozást. Egy lehetséges imádság ehhez:

Uram Jézus Krisztus, hiszek Benned, imádlak Téged és szeretlek Téged teljes szívemből. Bánom minden bűnömért, mert szeretnék magamhoz fogadni a szentáldozásban, hogy Veled élhessek. Jöjj hát, ó Jézus, legalább lélekben költözz a szívembe, és végy lakást benne örökre!

A mi Urunk Jézus Krisztus Teste örizen meg engem az örök életre!

Köszöntelek, ó Jézus az én szegény szívemben. Neked adom magamat egészen. Tied akarok lenni életemben és halálom után is. Ámen.

Krisztus valóságos teste és vére az áldozás révén beépül testembe. Szép és régi katolikus hagyomány, hogy az áldozás után 10-15 percig, míg a „szentségi szín” gyomromban megszűnik, csendes imádságban időzök reflektálva arra is, mi történt, mi is történik, mit kaptam a képernyőszenntmise alatt. A lelki áldozásnál a hangsúly a lélekben való találkozáson és egyesülésen van a föltámadott Krisztussal. A lelki áldozás megérinti pszichémet is, a csendben hagyom, hogy a lelki érintés minél teljesebben átjárja egész pszichémet, amint a „fizikai” áldozásnál a kenyér molekulái testem molekuláivá válnak.

3.18 A képernyőszenntmise végeztével lehetőleg ne azonnal kezdjem ügyeim intézését. A csendes jelenlét lehet jelképesen annak ideje, amit még Istennek adtam, a templomból hazatérés ideje.

Sok segítő információt található az interneten, például az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye honlapján: <https://www.magyarkurir.hu/hazai/az-esztergom-budapesti-foegyhazmegye-intezkedese-az-mkpk-legujabb-kozlemanyehhez-kapcsolodva>

4. Szakrális hely a lakásban, a szobában

Ha eddig nem tettem, kijelölhetek a lakásban, a szobámban egy szakrális helyet, ahová imádság idejére visszahúzódhatok, ahol a családtagok a közös imáját végezhetik, ahová hívó barátaimmal mehetek találkozások alkalmával elcsende-

sedni, ahol a képernyőszenntmisébe is bekapcsolódhatok. Szép és igen segítők a régi katolikus szokás, egy „házi oltár”, egy „házi szentély”, egy szakrális hely kialakítása. Oda kitéhetek egy feszületet, bibliát, gyertyát, a Szűzanya, az egyház édesanyja képét vagy szobrát, Szent Józsefét, akire bízta fiát és édesanyját a mennyei Atya, védőszentem képét, kedves szentjeimét, az őrzőangyalomra egy emlékeztetőt, a járvány múltával szenteltvizet... Szóval mindazt, ami fizikailag is segít tudatosítani Isten és népe mindenütt való jelenlétét. Ha Istenhez fordulok, ha velem vagyok, nemcsak velem vagyok, hanem az egész egyházzal, a küzdő, a szenvedő és a megdicsőült egyház minden tagjával. Különösen fontos ennek a közösségnek a tudatosítása izoláltság idején. Az előre kijelölt helyen várjam be a képernyőszenntmise közvetítését csendben imádkozva. Ha nem egyedül vagyok, akkor is tegyék így, őrizzem a közös készület csendjét.

5. Egyéb szempontok a szentmisközösség megéléséhez

A szentmisközösség a közösség csúcsa, legteljesebb megvalósulása. Sok egyéb is erősítheti - illetve javasolt, hogy erősítse - ezt a közösséget, például olyan interaktív internetes felület, ahol az (egyház)közösség tagjai kérdezhetnek, reflektálhatnak, leírhatják véleményüket, beszélgethetnek és aminek a helyi pap is tagja lehet.

Az egészséges közösségek életében nemcsak a szentmise, hanem más imaközösségek is működnek, felőlvélve részben vagy egészen a közösség tagjait, például rendszeres imák (rózsafüzér, litánia, úrangyala, bibliaolvasás, ifjúsági és felnőtt stb. hitoktatás...) és a nem rendszeres imák (egy bajban lévőért, egy betegért, egy vizsga sikeréért...).

Igen sok minden átvihető az internet világába addig, amíg vissza nem térnek a „normális” viszonyok. Van, ami azután is megmaradhat, nem, mint pótlék, hanem mint kiegészítő és gazdagító kapcsolat.

Sajgó Szabolcs SJ

Kedves Testvérek!

Nagyon okos szempontokat vázol fel nekünk Szabolcs atya, érdemes megfogadni, akár a televízió által közvetített szentmisékhez is! A lelkiület ugyanis nagyon fontos!

Attila atya

Az örömt

Az örömt kevésbé ismert, szintén tizennégy állomást tartalmazó imádság, amelynek az első állomása Jézus feltámadása, a tizennegyedik állomása pedig a Szentlélek eljövetele, pünkösd. A közbülső állomások a feltámadástól a mennybemenetelig történt eseményekre hívják fel a figyelmet. Jézus Krisztus és tanítványai egy-egy találkozását örökítik meg.

A tizennégy állomás a következő.

1. Jézus föltámad halottaiból.
2. A tanítványok látják az üres sírban hagyott lepleket.
3. Jézus megjelenik Mária Magdolnának.
4. Jézus megjelenik az emmauszi tanítványoknak.
5. Az emmauszi tanítványok fölismerik Jézust a kenyértörésben.
6. Jézus megjelenik a tizenegy apostolnak.
7. Jézus hatalmat ad tanítványainak a bűnök bocsánatára.
8. Jézus megjelenik Tamásnak.
9. Jézus megjelenik az apostoloknak Tibériás tavánál.
10. Jézus átadja a főhatalmat Péternek.
11. Jézus tanítványait a világba küldi.
12. Jézus a mennybe megy.
13. Az apostolok Máriával együtt imádkozva várják a Szentlélek eljövetele.
14. Krisztus elküldi a Szentlelket.

2002-ben a Szentszék kihirdette *A népi jámborság és liturgia direktóriumát*, amelynek így méltatja a Via lucist: „*A Feltámadás, Fény útja, „Via lucis.”* Előzményének tekinthető a keresztút ájtatosság, melyet különösen a nagybőjt idején gyakorlunk.

Az örömt imádságait húsvétól pünkösdig imádkozhatják a keresztény hívek. A templomokban a tizennégy stációképet elhelyezik és a keresztút módjára állomásról állomásra haladnak. Jézus második eljövetele reményében a feltámadástól a mennybemenetelig számba veszik azokat a jézusi megnyilvánulásokat, melyekben a Mester tanítványainak megmutatta dicsőségét, felszította hitüket, beteljesítette az Isten országáról szóló tanítását.

Az örömt során a hívek megemlékeznek a hit központi eseményéről – Krisztus feltámadásáról – és tanítványi mivoltukról, amint a kereszttség szentségében a bűn sötétségéből a kegyelem fényébe jutottak (vö. Kol 1,13; Ef 5,8).

A hívek részvételét a húsvéti esemény első mozzanatában a keresztút a szenvedéstörténeten keresztül évszázadokon át közvetítette és hozzájárult ahhoz, hogy tartalma megszilárduljon az emberek tudatában. Ennek hasonlatosságára napjainkban a hívek életfelfogásában az örömt válhat a húsvét legfontosabb mozzanata, a feltámadás hatékony közvetítőjévé. Természetesen azzal a feltétellel, hogy hű marad az evangéliumi szöveghez.

Az örömt ezenkívül a hit pedagógiája szerepét is betöltheti, hisz, ahogy mondani szokás, „a kereszt által a világosságra”. Valójában az örömt a fájdalom valóságának megállapításától elvezet a reményhez: a megszabaduláshoz, az örömhöz, a békéhez, amelyek alapvetően a húsvéti ünnepkör üzenetei.

S végül az örömt egy olyan társadalomban, amely a szorongást és a megsemmisülést hirdetve magán hordozza „a halál kultúrájának” jelét, ösztönzést adhat, hogy létrejöjjön „az élet kultúrája”, egy kultúra, ami nyitott a hit bizonyosságaira és a remény várására.

Végezetül imádkozzunk, a mi Urunk Jézus Krisztushoz.

Ima koronavírus világjárvány idején

Órizz meg minket, jó Urunk, irgalmasságod árnyékában. A bizonytalanság és a próbatétel idején is, kérünk, állj mellettünk.

Támogasd és oltalmazd, jó Urunk, az aggodalmaskodókat és a félelmes szívűeket, emeld fel mindazokat,

akik mélységeket járnak ezekben a napokban, hetekben. Hadd örvendezhessünk újra a Te jóságodnak, tudván bizonyosan, hogy semmi sem szakíthat el Tőled, sem szeretetedtől, mert Te vagy a mi Urunk, Jézus Krisztus. Ámen.

Ima a karanténba kerülőkért

Együttérző, szenvedéseinket ismerő, Felséges Urunk, Istenünk!
Maradj azok mellett is, akik megbetegedtek, akik félnek vagy már karanténban vannak. Magányukban légy a társuk, Te légy vigasztalásuk. Szorongásukban légy reményük. Sötét, nehéz pillanataikban Te légy világosságuk. Annak nevében kérünk Téged, Atyánk, aki egyedül áldozta fel magát a kereszten, és uralkodik Veled dicsőségben, a mi Urunk, Jézus Krisztus nevében kérünk. Ámen.

Ima azokért, akik megfertőződtek koronavírussal

Irgalmas Istenünk, bízunk tévedhetetlen és drága gondviselésedben, azokkal együtt, akik betegek vagy elgyengültek, tudván, bármely veszedelem is vesz körül minket, a Te örökkévaló karjaid alatt vannak velünk. Erős, világokat alkotó, fenntartó karodra támaszkodhatunk, így biztonságban érezhetjük magunkat. Könyörgünk, gyógyító kezed terjeszd ki felénk, és áraszd ki ránk gyógyító erődet, a mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Imádság az orvosokért, ápolókért és az ellenszérum kutatókért

Kegyelmes Istenünk, ajándékozz kedvességet, együttérzést és fáradhatatlan fizikumot, lelkiületet azoknak, akik a betegek mellett állnak, s adjál a Te bölcsességedből azoknak, akik kutatják a hatékony vakcinát. Erősítsd meg őket és tedd kitartóvá a kutatásban Szentlelkeiddel, s munkájuk eredményessége révén adj gyógyulást majd mindenkinek Jézus Krisztus, a mi Urunk által. Ámen.

IMÁDSÁG NEMZETÜNKÉRT

Drága menyey Atyánk, Hozzád fordulunk, s kérünk: légy irgalmas hazánkhoz. Bocsánatokat kérjük a sok igazságtalanságért, a megosztó pártoskodásért, és az ártatlan vér ontásáért. Istenünk, segíts nekünk, hogy megjobbjítsuk utainkat, és elhagyhassuk bűneinket, hogy követhessük akarodat és tovább adhassuk a Te szeretetedet egymásnak. Formáld minket ismét olyan nemzetté, mely áldásodban részesülhet, hiszen Te vagy Istenünk, s mi hallgatunk a Te szavadra. Könyörgünk Hozzád lelki ébredésért és megújulásért az egész világ javára. Teljes életünkkel fordulunk Tehozzád, és alázatosan kérjük Tőled gyógyító erődöt hazánk és minden polgára számára! A Te nevedben terjesszük Eléd könyörgésünket. Ámen.

Mrvacsik József

Nagybőjti üzenet

Állt a nyitott templomajtóban. Szemlélte a szürke, hétköznapi délutánba fásult faluközpontot. A mi-seinget viselte lila színű stólával. Keveset mozdult, csupán testsúlyát helyezte egyik lábáról a másikra, ahogy máskor is szokta, ha megállt egy kis időre. Hirtelen vettem észre őt. A munkahelyemről tartottam hazafelé, nehéz munkanap után. A nagybőjti időben egyébként is magamba csendesedve szökött a szemembe vigyázó, imádságos jelenléte. Hazaértem, de öt percen belül visszatértem a templomba. Akkor már nem a templomajtóban állt. Beharangoztak és éppen a szertartást kezdő keresztvetéshez emelte a kezét, amikor beléptem a templomba. Az Atya, a Fiú és Szentlélek nevében +. Igen, Attila atyáról van szó. Isten tartsa meg ebben a vészterhes időben papjainkat, hogy a kényszerűségből bezárt ajtókat mögött még sokáig be tudják mutatni a semmivel nem pótolható szentmiseáldozatot.

Dénes Katalin

SÍK SÁNDOR:

Az acélember

(Ének a sürgőnyepőznáról)
Áll, egyenesen, egymagán
Az acélember a hegy homlokán.
Széttárva karcsú, hosszú karjai,
A kábelek kígyóit tartani.
Nem görnyedez és nem erőlködik:
Áll és feszül és hordja terheit.
De hívős feje túl a drótokon
Hosszan elnéz a nyúlós utakon.
Lát, embereket és országokat,
Bolond és keserű látásokat:
Az éhes ember néma ráncait,
Dokkok penészes árusáncait,
Országhatárok inga-áncait,
És hall, hazug és gyilkos hangokat:
Borhősöket, barátokat, bankokat,
És népgyűléseket és tankokat.
Az eszme önmagára-lázadását,
A forradalmak bárgyú körfutását,
Az örülések örök újulását.
A földgömb reng és ég a szemhatár.
Az acélember néz és konstátál.
Áll és szóvalan ég felé feszül:
Hordja a kábelt rendületlenül.
S ha olykor egy-egy holdas éjszakán
Ráül terhével a szörnyű magány,
S a látomások emlékeitől
Dereka már-már megroppanni dől:
Ilyenkor elég egy szempillantás:
A szomszéd hegyen másik őrtás,
A harmadik ormon a harmadik
Hordozza látomása titkait.
Egy pillanat, egy közös rezzenés:
A három acélember összenéz.
Testvér – mondja az acélpillanat –
Tudom: gyengének lenni nem szabad.
Tudom, a mi törvényünk állani:
Mi vagyunk a Vezeték várai.
Nem tudjuk honnan, nem tudjuk kinek,
De rajtuk megyen át az Üzenet.
Az ismeretlen Igét hordja vállunk.
Bennünket ideállítottak. Állunk.

Példaképünk lehetne

1901. március 14-én Nyitraújlakon született a felvidéki magyarság mártír-politikusa, gróf Esterházy János. Családjában nem ő volt az első, aki életét adta hazájáért: dédapja az 1849-ben kivégzett báró Jeszenák János nyitrai kormánybiztos volt. A rangja és vagyona nyújtotta előnyöket nem sokáig élvezhette, hiszen alig 17 esztendő volt, amikor a magyar impériumot a csehszlovák uralom váltotta fel. A család 5000 holdnyi birtokának 90%-át kobozták el a magyar birtokosok földreformnak nevezett kifizetése során.

Tanulmányait Budapesten végezte, ám a kereskedelmi akadémia befejezése után visszatért meghagyott földbirtokára gazdálkodni. Meghászasodott, Serényi Livia grófnőt vette el, a házasságból két gyereke született. Közéleti pályafutását a Csehszlovák Köztársasági Magyar Népszövetségi Ligában kezdte meg. 1932-től a bekapcsolódott belpolitikai életbe is, bekerült a prágai parlamentbe is.

1936 júniusában Érsekújváron Egyesült Magyar Párt vezetőjévé Esterházyt választották. A „független” szlovák állam létrejötte után is ott maradt, vállalva a mintegy 67 ezer „Szlovenszkóban” rekedt magyar sorsában való osztozást, sőt vállalta politikai képviseletüket is. A náci Szlovákia alkotmánya szerint a magyarságnak egy parlamenti helyet biztosítottak, amelyet Esterházy János töltött be. Követelte nemcsak a felvidéki magyarok, de a magyarországi szlovákok jogainak tisztelgetben tartását is, mivel tisztában volt vele, hogy a kettő egymás függvénye lehet. 1942. május 15-én nem szavazta meg a 68/1942-es alkotmányi törvényt, amely a zsidóság kitelepítéséről szólt. 1944-ben számos zsidó, cseh, illetve lengyel üldözöttnek segített a menekülésben, míg a német hatóságok nem internálták őt magát is.

A háború után a rossz lelkiismeretétől szabadulni vágyó szlovák társadalom a magyarságban találta meg azt a bűnbakot, amelyet a náci korszak összes rémtettéért felelőssé lehetett tenni. Esterházyt is internálták az oroszok, de alig két hét múlva szabadon engedték. Néhány nap múlva Gustáv Husáknál tiltakozott a magyarság üldöztetése ellen. „Válaszul” Husák utasította a hatóságokat, hogy tartóztassák le őt, és adják át a szovjet titkosszolgálatnak. Koholt vádak — elsősorban a náci szlovák rezsimmel való „kollaborálás” — alapján tíz év kényszermunkára ítélték. 1947 szeptemberében hasonló indoklással ítélték — mindössze egyetlen tárgyalással — halálra Pozsonyban. Az oroszok 1949-ben átadták a csehszlovák hatóságoknak. Esterházy végül „elnöki

kegyelemből” életfogytiglant kapott. Külső segítséggel alkalmatlant lett volna megszökni, de ezt elutasította, mondván, hogy ő nem bűnös, tehát nincs miért szöknie. Az egyre többet betegeskedő politikust börtönről börtönre szállították, s ez minden bizonnyal nem tett jót egészségügyi állapotának. 1959-ben, Morvaországban, a Mírov börtönében érte a halál.

A leánya, Esterházy-Malfatti Alice, a szlovákiai magyar kisebbség képviselői, a Magyarok Világszövetsége és a magyar kormány támogatásával 1989 novembere óta igyekszik elérni, hogy Esterházy Jánost Szlovákiában rehabilitálják. Ám mind az elméletileg demokratikus Csehszlovákia, mind az 1993-ban önállóvá vált Szlovákia hatóságai mereven elzárkóztak — és napjainkig elzárkóznak — a „fasisztának” bélyegzett, a zsidó törvények ellen egyedüli képviselőként tiltakozó mártír-politikus nevének tisztázásától. Földi maradványai egy prágai tömegsírban nyugszanak. Északi szomszédunktól eltérően Lengyelországban komoly tisztelet övezi Esterházy János munkásságát. 2009-ben Lech Kaczyński lengyel államfő az Order of Polonia Restituta elnevezésű rangos posztumusz kitüntetés adományozta neki a lengyel menekültek érdekében a második világháború idején kifejtett tevékenységéért.

Tőzsérné Magdus Melinda

Hazamegy a vándor...

A gyertya már épp csak pislákolott Julika fényképe előtt. Véget ért a szokásos havi találkozójuk, de néhányan még maradtak, valahogy nem akaródtak hazamenni. Megnézte az időt a telefonján, akkor látta meg az üzenetet. Ottó elment. Hirtelen mindenki ránézett, megérezték, hogy történt valami, valami fontos. És megérezték azt is, hogy nem csak azok vannak a teremben, akik látják egymást.

Ottó néhány hónapja volt a vendégük. Különleges gyerekek, ezt volt a téma. A férfi előtt egy üveg víz volt, az a víz amit daganatos betegek isznak. Nem kellett kérdezni, elmondta, hogy ezen az úton jár. Alig pár hónapja kezdődött. Mindig figyelt a jelekre, bár sokszor csak később értette meg az üzenetet. Most sem tudta összerakni a történéseket, de érezte, hogy összefüggnek. Vajon miért most találkozott a barátjával, akit évek óta elköltözött, jó messzire. Elmesélte a betegségét, hogy hogyan gyógyítja magát, ki az orvosa, de mesélt arról az ápolónőről is, aki ugyanabban szenved, és hasznos, bár merőben szokatlan gyógymódot választott egy gyors lefolyású betegségre. Most él és virul, a daganat szépen zsugorodik. Egészen addig gondolkodott ezen, míg egy másik réglátott ismerőssel össze nem futott. Az első mondata az volt, menj sürgősen orvoshoz, látom rajtad, hogy nagy a baj. Akkor összeállt a kép, értelmet nyertek a jelek. Megkereste a barátja orvosát, megállapították a betegséget. Az orvos a szokásos protokoll javasolta. Amikor megkérdezte, hogy ő vállalná-e mindezt, amit elmondott, az orvos hosszan hallgatott, majd felírta egy papírra annak az ápolónőnek a nevét, akit a barátja is említett. Beszéljen vele, csak ennyit mondott. Végül nem vállalta a műtétet, azt az utat választotta, amit előtte már más is bejárta. Bizott az eredményekben, és bizott magában. Az iskolában,

amelynek az igazgatója volt, összehívta a kollégákat és elmondott mindent. Maga is megdöbben, mert nem látott félelmet, sajnálkozást a többiek szemében. A felé áradó szeretet érezte. Valahogy minden megváltozott körülötte. A gyerekek is mintha szeledebbek lettek volna, pedig sokukat nehezen kezelhetőnek, fegyelmeztetlennak, bajkeresőnek titulálta a környezete. Ő valahogy mindig értett velük. Ő valaglátott egy cselengő gyereket a folyosón, soha nem büntette, nem kérte számon. Gyere, beszéljessünk. Az irodája amolyan béke szigete volt. Itt minden gyerek megszelídült, beszéltek a vágyaikról, az álmaikról, a nehéz életükről. Sokan kinevették volna őket ezért, de tőle mindig biztatást kaptak. És szárnyakat. Mert hitte, minden gyerek különleges. Sok gyerek járt vissza hozzá köszönetet mondani azért, amiért hitt bennünk, a biztatásért. Bebizonyították neki, maguknak, hogy hittel, akarattal, szorgalommal mi mindent el tudnak érni.

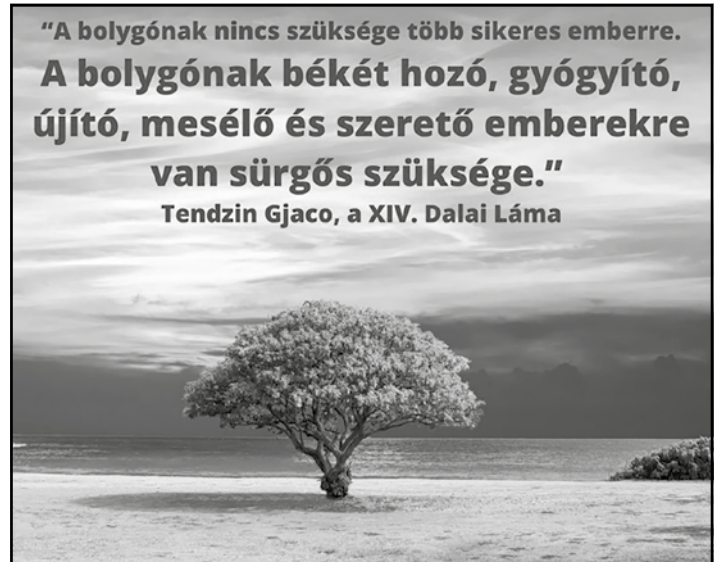
Ezen az estén szeretett volna nekünk néhány zenét is hozni. Rákérdezett a technikára, megemlített néhány dalt egyazon szerzőtől. Egyiket sem hallottuk soha. Viszont volt egy, amit Ottó nem ismert: Hazamegy a vándor... Néhány nap múlva telefonált. Megértette a jelet. Készen áll az útra.

Julika nagyon szeretett volna ott lenni ezen az estén. Nagyon gondolkodott, de végül nem mert eljönni, a betegsége már sok mindenben akadályozta. Sokat beszélgettünk arról mi történt, mi hangzott el, elküldtünk minden anyagot, amit kaptunk. Julikát nagyon megérintette Ottó személyisége, a tudása, a betegséghez való viszonya. Benne volt a terveiben, hogy találkoznak. De erre már egyiküknek se jutott idő.

Két vándor egy napon indult haza. Talán együtt.

vitekeszti

"A bolygónak nincs szüksége több sikeres emberre.
A bolygónak békét hozó, gyógyító,
újító, mesélő és szerető emberekre
van sürgős szüksége."
Tenzin Gjaco, a XIV. Dalai Láma

Kifestő

Gyerekszáj

Kedves olvasók! Szomorú szívvel küldöm ezeket a sorokat. Az iskolák csendesek, nincs azokban gyerekszívaj, és ez szomorúsággal tölt el. Bízom azért benne, hogy ebben a tanévben nem ez az utolsó gyerekszáj rovat!

* * *

Az egyik órán egy kisfiú így szól:

- Én imádom a csokit!
- Istent szabad csak imádni, a csokit nem, mert az páfrányimadás! – javítja ki egy kislány.

* * *

Ötödik osztályban kérem a gyerekeket, hogy vegyék elő a füzetet. Az egyik tanuló lázasan keresi a táskájában, majd így kiált fel:

- Margó néni, a szünetben ellopták a füzetem!

* * *

A gyerekek mikor a farsangra készültek, sorolták, hogy ki, minek öltözik.

- Én varázsló leszek! Tudod, mit varázsolok neked? Egy új idegrendszert!

* * *

Az óvodások farsangra egy verset tanultak az óvó nénivel a bohócról. Soronként mondták, mikor annál a sornál tartottak, hogy „nagy cipőben, perklivel”, a kicsik ezt mondták:

- Nagy cipőben Berkivel!

* * *

Kérem az egyik másodikos kisfiút:

- Te hol laksz?
- Mire a fiú felháborodva:
- Mé, el akarsz rabolni ?!

* * *

Egyik szentmise előtt arra lettem figyelmes, hogy a templomkertben Jázmin áll a Szűzanya szobor előtt és veszi le a csizmáját.

- Miért veszed le a csizmádat? – kérdem.

- Nem látod, hogy Mária mezítláb van! Neki adom az egyiket!

* * *

Marci kérlel egyik szombat délután:

- Anya, felmegetek a Misi papa házába kotorni? Képzeld, láttam ott egy ballagó tarisnyát 1848-ból. Lehet, hogy Petőfi Sándoré volt?

Szőllősné Bablena Margit

Verőcei látogatás

2020. február 24-én útnak indultunk Karancsságról. Hogy kik voltak az izgatott és örömteli utasok? Mi volt az oly kedves úti cél? Karancsság Község Önkormányzata képviselő-testületének tagjai Oláh Nándorné polgármester vezetésével keltek útra, Kiss Mártonné Irénke néni és szerény személyem is helyet kapott a kisbuszban. Gondos vásárlás után, csomagokkal felpakolva vettük az irányt Verőce felé. Meglepetés-látogatásra készültünk: a Verőcén található Migazzi Idősoththonban élő, szeretett egykori lelképásztornk, Gruber Géza atya meglátogatására. A kilométerek gyorsan a hátunk mögött voltak és kevéssel több, mint másfél órai utazás után szemünk elégett magasodott az egykor vadászkastélyként funkcionáló épület látképe. A csomagokat előszedve, boldog várakozással indultunk a karbantartott kastély-épület bejárata felé. Csend honolt a park fái között, időnként madárdal trillázott és kísérté lépteinket. Miért is volt meglepetés ez a látogatás? Kedves lelki atyám csak az én érkezésemről tudott, a társaság további tagjait már csak az első emeleten, a lépcsőfeljáróban pillantotta meg. Öröm volt még az arcára is rátekinteni! Ilyen meglepetést szeretél nekem! – mondogatta többször lelki atyám és lelke derűje beragyogta az arcát. Megmutatta nekünk a lakószobáját, a társalgóban helyet foglalva mindnyájunkkal szót váltott. Megvaló- lom, hogy polgármesterünk jelzésére többször akartunk elköszönni

és hazaindulni, de nem sikerült. Géza atya marasztalt bennünket: maradjunk még, beszéljünk. Biztosított arról, hogy nem fárasztjuk őt jelenlétünkkel. Bár nem volt megbeszélve, szinte mindenki magával vitte a családi fotóalbumot. Legalább egy fotó erejéig megmutatta az elmúlt másfél évtizedben felszűnt gyermekét, unokáját, élete lencsevégre kapott, fontos eseményét. A látogatás végén Géza atya a kápolnában áldást adott nekünk, közösen elénekeltük a régi magyar Himnuszunkat. Több fotó is készült, amelyek közül egyet kis írásom mellé teszek bizonyítékkul: felejthetetlen két órahosszat töltöttünk el Verőcén Géza atyával. Ajándékokkal a kezünkben indultunk haza. De a legnagyobb ajándékot a szívünkben hordozzuk mindannyian azóta is, akik e kedves találkozás résztvevői lehettünk. Gruber Géza atya idén lesz aranymisés, vagyis ötven évvel ezelőtt szentelték fel őt a papi szolgálatra. Az itthon maradtakat szíve szeretetével üdvözölte és megüzente: készül az aranymiséjére, amelyet terve szerint augusztus hónapban szeretne körünkben bemutatni. Imádkozunk együtt: a mindenható Isten engedje, hogy a dédelgetett terv majd megvalósulhasson!

A Krisztushordozó újság hasábjain keresztül is kívánunk Gruber Géza atyának további jó egészséget, szívből jövő minden jót! Az újabb boldog találkozás reményében:

Dénes Katalin

„Doktor úr, a maga szíve sose fáj?”

Remélhetőleg mire ezek a sorok megjelennek, már túl leszünk a nehezén, és „csak” keserű nosztalgiaival gondolunk vissza március második felének megpróbáltatására.

A cím egy régi dalszöveg egy sora, lehet, hogy csak az idősebbek ismerik, nem mai sláger. Nekem most mégis ez a sor visszhangzik a fülemben. És miért? Mert itt liheg a nyakunkban egy világméretű járvány. Sokan kérdezhetik, hogy Isten miért ad ilyen részt az emberiségre, de akik ezt kérdezik, talán bele sem gondolnak abba, hogy Isten nem akarhatja az ő teremtményeit így elpusztítani. Talán csak elfáradt egy kicsit és hagyja, hogy az emberiség megérezze, hogy milyen valóban Isten nélkül élni. Milyen az, ha a gonosz uralkodik.

Mert mindez szerintem a gonosz műve, akinek sugallatára ezt mi, emberek értük el. Mivel? Az önzésünkkel, az én-központúságunkkal, a pénz, az anyagi dolgok istenítésével. Pedig, ha elindulunk az utolsó úton, oda már nem viszünk semmit, se drága ruhát, házat, autót, ékszert, csak magunkat, a letöltött életünket, a tetteinket.

Szerintem Istennek ez fáj, ezért fáj a szíve – értünk. Ebbe fáradt el egy kicsit. Szerintem most egy kicsit nekünk kellene Őt vigasztalni, nekünk kellene jobban hinnünk benne, az ő jószágában, hogy Ő újra higgyen bennünk.

Félünk, ha bevalljuk, ha nem, félünk mindnyájan. De bízunk Isten szeretetében és a megbocsátásában. Csak nekünk is szeretnünk kell Őt, hinnünk benne, és az életünket rá kell bízunk – feltétel nélkül.

Ha túl leszünk a nehezén, akkor is!!!

2020.03.24

Tózsérné Dudás Erika

Egy hitoktató gondolatai (4. rész)

Szikszi Fanni: **Ön szerint ez a hivatás egy küldetés Istentől?**

Dénes Katalin: Igen, hiszem és tudom, hogy a hitre nevelés küldetés. Sokszor úgy járok a vándorúton, mint az apostolok, akiket Jézus küldött a világba. Nincs nálam csak egy bot, meg egy tarisznya. A bot nem ütlegetésre szolgál, mint azt sokan gondolják. Támaszkodni kell arra. A tarisznyámba meg hol az Isten, hol az embertársaim tesznek egy-egy falat kenyeret. Fizikálisan nincs is többre szüksége egy vándorembernek. Mentálisan pedig szükség van csendre, melyben megismerhetem magam és hallgatom az Is-

ten szavát. Sokszor a bokorban rejtőző madár dalában szól hozzá- m. Ha elgondolgom magán a kifejezésen: küldetés, missio, sok minden eszembe jut. Az üzenet átadója, maga az üzenet, a folyamat, amellyel belső értéké és célá formálom. A küldetésben fontos vagyok saját magam is. Meghatározó az indulás és az érkezés közötti szakasz, vagyis maga az út. Az emberek, akikkel találkozom és akik felé a küldetést teljesítem. Összetett folyamat ez, sokan nem értik. Olyan emberrel is találkoztam, aki cinikusan megmosolyogta: „Hitoktatás? Vá- lójék egészségedre!”